

Eckhardt
July 23, 1942

AHOGYAN ECKHARDT AKARTA . . .

Nem kutatjuk miért mondott le Eckhardt Tibor a Magyar Függetlenségi Mozgalom Intézőbizottságának elnökségéről. De valószínűnek látszik, hogy megundorodott a személye körül zajló cseh-vörös talmudista tohuva-bohutól, vagyis a magasra burjánzó szellemtelen káosztól.

Távolásával annyi szolgálatot mindenestre tett a magyar ügynek, hogy némileg felfogja nyitni a homályos szemeket és a homályos elméket. Mert minden kétséget kizáróan befog bizonyulni, hogy igazi magyar oldalról akarki kerül is ennek a mozgalomnak az élére: azt épen olyan alávaló eszközökkel, épen olyan hazugul, épen olyan ármás izléstelenség-gel fogják állandóan támadni, mint Eckhardot.

Mert a magyar ügyek mindenkori el-lentáborában minden személy kivétel nélkül kiirtandó, a közélet fórumáról letaszítandó, aki valóban a magyar ügyeket képviseli és egy olyan légkört akar megteremteni, mely a magyarságot kedvezőbb színben akarja feltüntetni és a magyarság számára a háboru befejezése után megfelelő béketárgyalási légkört akar teremteni.

Az igazi ok tehát távolról sem az volt, hogy Eckhardt valamikor ébredő volt, hanem az, hogy Eckhardt politikailag súlyos személy volt és mint ilyen a magyar ügyek élére állt. Mert ez az, amit a cseh-bolsi érdekek nem tűrhetnek el szennyes személyi hadjáratok nélkül. Az ébredőség tehát csak jól jött ürügy volt a számukra.

Churchillnek pillanatnyi habozás nélkül megbocsátották, hogy 1928-ban még egekig magasztalta a fascizmust. Churchill rajongó fascista magasztalásaiból már a mi lapunk is közölt szemelvényeket. Ellenben Eckhardttal szemben soha, semmi körülmények között nem lehetett elfelejteni, hogy ébredő volt, bár ébredő befolyását annak idején minden erejével a zsidóság javára használta fel . . .

Akik szavainkban kételkednek: csak tessék figyelni. Megfognak látni, hogy bárki legyen is Eckhardt utódja — ha csak nem egy az ő népükből és a cseh bolsi politikai érdekképviselőből, azt ép olyan kiméretlenül és alávaló eszközökkel fogják támadni, mint Eckhardtot.

Egyébiránt tudjuk, hogy Eckhardt, mielőtt lemondott, a nyilvánosság számára a mi lapunkon keresztül nyilatkozott utólagára. De már akkor jeleztük, hogy a vele folytatott beszélgetést első beszámolóinkban még nem merítettük ki és hogy ehez a forráshoz szükség esetén még visszavissza térünk. Ugy érezzük, hogy ez most Eckhardt lemondása alkalmával épen alkalmoszerű.

Eckhardt sakkhuzása Hitler ellen.

Bár ezek a sorok csak a napi hiradás számára vannak szánva: nem lehetetlen, hogy egyben adatok lesznek a történelem számára is.

. . . Amikor beszélgetésünk során a nácizmus magyarországi térfoglalásáról volt szó, akkor Eckhardt-tul a kérdés és válaszadás riportszerűségén, a következőket mondotta:

“A náci veszedelem Magyarországot akkor kezdte fenyegetni komolyan, amikor Románia területére engedte a náci csapatokat.

“Nyomban az volt a véleményem, hogy a nácik rövid idő múlva hasonló követeléseket fognak támasztani Magyarországgal szemben is.

“Hiszen német körökben akkor már felháborodva beszélgettek arról, hogy Magyarország eddig vakmerően s következetesen, kivétel nélkül visszautasított minden együttműködést a németekkel.

“A német sugalmazott sajtó nem egyszer felsorolta a visszautasítási eseteket és rámutattak, hogy mikor a cseh válság

kezdődött: a németek akkor szőlítették fel először Magyarországot, hogy vegyenek részt a cseh ellenes hadjáratban. A magyar kormány ezt kereken visszautasította. Ekkor a német kormány azt követelte, hogy legalább a német hadsereget engedjük be Magyarországba; hogy a csehek háború esetén átkaroló mozdulattal egyszerre roppanthassák össze . . . A magyar kormány ezt is kereken visszautasította . . . Ekkor a németek azt követelték, hogy a magyar kormány a közelgő háborúra való tekintettel a németeknek szerződés szerint járó zsírt, szalonnát, búzát, lisztet, burgonyát, kukoricát, élő disznót és egyéb jószágot: sürgősen, gyorsított tehervonatokon szállítsa le Németországba. A magyar kormány waggon-hiányra hivatkozva: ezt is megtagadta. Ugyanakkor azonban, a németeknek esedékes szállítmányokat eladta az angoloknak és dunai uszályhajókon leszállította a Fekete tengerre, ahol a magyar szállítmányokat angol hajók vették fel . . . Ezek mind történelmi tények.

“Majd felsorolták a sugalmazott lapok a német sérelmeket, melyek a lengyel háború idejéből keletkeztek. Németország ekkor is felszólította a magyarokat, hogy engedjék átvonulni Magyarországon a német csapatokat, hogy a lengyeleket nyugatról és északról egyszerre támadhassák meg. Magyarország erre is határozott “Nem”-mel válaszolt. Mikor azután Lengyelország tragédiája teljes volt: Magyarország 50 ezer lengyel polgári és 30 ezer katonai menekültnek adott men-

helyet és a menekült lengyeleket 6-8 hónapon át uri ellátásban részesítette. A 30 ezer lengyel katonai menekült azután nagyrészt Angliába került a Fekete tengeren keresztül. Magyarország részint nyílt, részint titkos támogatásával. És ez lett az angliában Németország ellen küzdő lengyel légió gerince.”

“Mindezzel szemben a németek összehasonlították a románok megértő támogatását és teljes kooperálási készségét, erélyesen sürgetve a magyar állásponzt tisztázását . . . ”

“Mindezek után bizonyosra vettem, hogy a német kormány valóban erélyesen követelni fogja a magyar politikai állásponzt tisztázását.

“Logikus volt ez márcsak katonai szempontból is. Mert azáltal, hogy a németek bevonultak Romániába: még sokkal kirivóbbá vált, hogy a hátukban van egy olyan magyar hadsereg, mely egész joggal ellenséges hadseregnek is tekinthető és amelynek adott esetben nagyon fontos szerep juthat a németek rovására.

“Hiszen a németek még nem felejtették el, hogy az első világháború után a MacKensen fele német hadsereget is a magyarok fegyverezték le és a németek diadalmos hadvezérét: MacKensent és egész vezérkarát is magyarok vetették fogásába.

Biztosra vettem tehát, hogy Németország nem fogja eltűrni, hogy egy bizonytalan, sőt ellenségesnek látszó ország hadserege állandóan hátukat fenyegeze . . .

Emlékirat Telekinek és a magyar Kormányzónak.

“Mindezek elméleti mérlegelés után elhatároztam, hogy úgy a magyar kormányt, mint a magyar kormányzót figyelemztetni fogom arra a veszélyre, mely Magyarországot az elmaradhatatlan ujjabb náci követelések révén fenyegeti.

“Két politikai emlékiratot dolgoztam tehát ki. Egyet Gróf Teleki miniszterelnök és egyet a magyar kormányzó számára.

“Az emlékiratokat személyesen adtam át és ugyanekkor élő szavakkal is kifejtettem aggodalmaimat.

“Az emlékirat két részből állt. Az első rész az okok és veszélyek felsorolása volt; a második rész a veszély egyetlen kivédesi lehetőségére vonatkozott.

“Először Telekihez mentem fel Teleki figyelmesen meghallgatott, de utána nyomban kifejtette saját álláspontját, mely az volt, hogy közeli veszély egyáltalában nem fenyegeti Magyarországot.

“A magyar kormány—mondotta Teleki—igen erős kézzel tartja a belső hatalmat, ami által kifelé is igen nagy súlyt tud adni akaratának. A német hivatalos körök ismerik Magyarország álláspontját. És ha ez nincs is nyükre: azért nagy általánosságban respektálják önálló államiságunkat . . . A német kormány már azt is tudomásul vette, hogy jugoszláv háboru esetén megintcsak nem engedjük Magyarországon át vonulni a német csapatokat.

“Emlékiratom második részében ezeket fejtettem ki és ma is az a meggyőződésem, hogy a magyar kérdésnek ez lett volna az egyetlen megoldása:

“Mihelyt a német nyomás elviselhetlenné válik: a magyar kormány azonnal mondjon le és a kormányzó ne nevezzen ki többé új magyar kormányt. Hitler ebben az esetben kénytelen lesz kinevezni magyar Quizling kormányt, amely az ügyeket tovább viszi és Hitleréket kiszolgálja. Mindez azonban a világtörténesek vérvásznán már letörülhetetlenül megfogja örökíteni a magyar álláspontot! Viszont egy ilyen álláspont az eljövendő béketárgyalásokon feltétlenül biztosítani fogja Magyarországot heyt a Nap alatt...

“Sanos, nem sikerült Telekit meggyőzőm. Ő aki kezében tartotta a hatalmat: nem akarta elhinni, hogy azt milyen könnyen elveszitheti . . .

“Telekitől a kormányzóhoz mentem, akinek az emlékirat átnyújtása alkalmával szintén kifejtettem álláspontomat és aggodalmaimat.

“A kormányzó alkotmányos layalitással azt felelte, hogy akár hogyan áll is a helyzet: azt neki előbb felelős miniszterelnökével: gróf Telekivel kell megbeszél-
nie . . .

“Ezek után történt az, hogy miután a magyar kormány hajthatatlan maradt a német követelésekkel szemben: a német kormány titokban—a magyar kormány háta mögött—megegyezett Wert Henrik magyar (de sváb származású) vezérkari főnökkel, hogy a német csapatok keresztül vonulhatnak Magyarországon Jugoszlávia ellen.

“Mikor a budapesti német követ ezt éjfél tájban közölte Telekivel: Teleki, aki egyenes jellemű, talpig becsületes és önzetemes magyar politikus volt: annyira szívére vette tévedését, rövidlátását, a helyzet félreismerését: hogy halállal büntette önmagát és a német követ eltávozása után öngyilkos lett . . . Bár szerintem egy miniszterelnöknek sohasem szabad öngyilkosnak lennie; egy miniszterelnöknek mindenkor élve, saját személyében kell viselnie politikájáért a felelőséget.

“A többi már ismeretes. Teleki utódai már nem mertek többé szót emelni a német törekvések ellen és Magyarország teljesen náci uralom alá került.”

A jelen fejezetet ezzel kimerítettük. Az utókor és a történelem számára megrögzítettül itt Eckhardt igazi szerepét, mely nem volt más, minthogy előre látta a veszélyt és hatásos politikai sakkhuzással akarta azt Magyarországról elharítani.

Az események sajnos, kicsavarták kezéből az irányítás lehetőségét. Teleki öngyilkos lett. A németek befészkeltek magukat Magyarországra. A magyar kormány és kormányzó teljesen elvesztették függetlenségüket. A magyar parlamentből csak látszat vagy árnyék parlament lett. Az ország pedig belesodródott egy saját érdekeit gyilkoló áldatlan orosz háboruba.

És végül: Magyarország másik halálos ellenségeinek: a cseh-bolsi magyaroknak a United Statesben is sikerült Eckhardot az utból félreállítani.

— * —